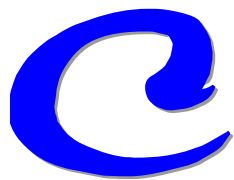


## Chương 21

### Âm Dương Giới



ánh cửa xiêu vẹo dịch mở, cùng với khuôn mặt gỗ ghề chồm chồm râu. Chỉ mới nhìn qua bộ mặt đó thôi, người ta có thể biết ngay đó là một lão Cái Bang cố cựu, bởi những nét cáu bần.

Lão Cái Bang vừa thấy Lâm Tứ liền nhăn mặt:

- Sao thần tài không đến gõ cửa lão Đại này mà lại là Lâm tiểu tử?

Lâm Tứ đẩy cửa len vào. Y vừa len quan cửa vừa nói:

- Thì Lâm đệ không phải là thần tài của lão Đại ca ca sao?

Thuận tay Lâm Tứ đóng cửa lại trong khi lão Đại cứ giương đôi mắt ti hí muốn chảy xệ xuống nhìn Lâm Tứ từ đầu đến chân. Lâm Tứ nhìn lão. Nụ cười duyên lại hiện ra trên hai cánh môi của gã. Y nói:

- Khách đến nhà, lão Đại ca ca không đãi rượu sao? Đừng nói với Lâm đệ ca ca không có rượu đấy nhé.

Lão Đại nhăn mặt miễn cưỡng nói:

- Lão Đại ăn mày nay lại gặp ăn xin.

Lâm Tứ bật cười.

Lão Đại nói vậy nhưng lại đi đến chiếc chổng tre xiêu vẹo. Lão phải khom người xuống, với tay lôi hũ rượu niêm kín ra khỏi gầm chổng tre mang đến đặt lên bàn. Chỉ vò rượu độ ba cân, lão nói:

- Đây... Rượu có sẵn đây.

Lâm Tứ ngồi xuống ghế, chờ lão Đại khui niêm vò rượu rót ra chén. Lão vừa rót rượu vừa nói:

- Sao ngươi không tìm chỗ nào đó mà ẩn thân có hơn không, lại chui về kinh thành làm gì chứ? Ngươi hẳn biết cả kinh thành đang nôn nao tìm ngươi với cái giá trăm lạng vàng ròng đó.

Lão Đại nhìn Lâm Tứ, thè lưỡi liếm mép nói tiếp:

- Ngay cả lão Đại ca ca nhìn thấy tờ bố cáo cũng thèm rõ nước miếng.

Lâm Tứ bưng chén rượu. Y dốc chén rượu vào miệng rồi nói:

- Cũng chính những tờ bố cáo đó mà Lâm Tứ mới tìm đến ca ca đây.

Lão Đại đặt vò rượu bằng sành xuống bàn:

- Người đừng có vấy họa cho ta đấy nhé.

- Chẳng bao giờ Lâm đệ gieo họa cho lão ca ca đâu. Giá của Lâm đệ những trăm lạng vàng ròng thì đệ đúng là thần tài.

Lão Đại khoát tay:

- Người định giao người để lão Đại này đem nộp người cho Đông Xưởng đấy à?

- Thế lão huynh có định giao nộp đệ không?

Lão Đại lắc đầu:

- Không... Cái số của ta là đi ăn mày rồi... Chẳng cần một trăm lạng vàng ròng của Đông Xưởng đâu. Giao người cho bọn chúng, lão Đại sợ chẳng bao giờ còn được uống rượu với người nữa đấy.

Lâm Tứ bật cười:

- Lâm đệ biết ngay. Lão Đại ca ca không bao giờ giao đệ cho Đông Xưởng đâu.

Lão Đại lại chuốc rượu vào chén của Lâm Tứ. Lão vừa chuốc rượu vừa nói:

- Thời gian qua người làm cái gì mà để cho Đông Xưởng truy nã vậy. Lão Đại nghe nói người đã bỏ nghề...

Lão đưa hai ngón tay chấp chấp trước mặt Lâm Tứ:

- Người nói thật cho ta biết đi... Người đã làm gì?

Lâm Tứ lấy tấm Kim bài Cơ Mật Sứ của Giang Thiếu Hải đặt lên bàn.

Lão Đại nhìn tấm Kim bài:

- Cái gì vậy?

- Thì chính tấm Kim bài này mà Lâm đệ mới bị Đông Xưởng truy nã. Chính vì tờ bố cáo đó mà Lâm đệ mới đến đây gặp lão huynh.

- Hóa ra người vì bị truy nã mới đến tìm lão Đại, còn bình thường thì chẳng thấy mặt mũi nhân dạng ở phương trời nào.

Lâm Tứ quệt mũi:

- Ấy... Giá trị sinh mạng của Lâm Tứ tới trăm lạng, lão Đại ca ca không nhận biết à?

Lão Đại bung chén rượu dốc vào miệng rồi nói:

- Một trăm lạng đó, lão Đại này nuốt không trôi rồi.

Lão lắc đầu:

- Người cần chi cái tấm Kim bài chết tiệt này mà đến nỗi bị truy nã chứ?

Lâm Tứ khoanh tay lên mặt bàn. Y nghiêm giọng nói:

- Lão Đại ca ca... Đệ biết ca ca là chân thổ địa ở kinh thành, nên đến hỏi lão Đại ca ca về một người.

- Người muốn hỏi ai nào.

- Có phải Đông Xưởng chính là Giãn Hớn Khôi?

Lão Đại nhổ một sợi râu dưới cằm. Hóa ra hàm râu của lão lởm chởm râu chằng ra râu, gai chằng ra gai là do thói quen nhổ râu bất chợt. Lão nhìn Lâm Tứ nói:

- Người đã biết rồi còn hỏi lão Đại ca ca của người làm gì nữa?

Lâm Tứ mỉm cười:

- Biết thì hỏi cho biết nhiều hơn.

Lão Đại bung bầu rượu chuốc ra chén rồi từ từ ngồi xuống:

- Lâm Tứ... Lão ca ca hỏi thật người nhé... Tại sao người lại muốn tìm Giãn đại nhân...? Lão ca ca nói cho người biết, Giãn đại nhân không phải là người dễ đùa đâu. Đã có bao nhiêu người táng mạng dưới tay Giãn đại nhân rồi đó.

- Đệ biết. Nhưng nếu không gặp Giãn đại nhân e rằng đệ chẳng còn chỗ đứng chân trên đất Trung thổ nữa.

- Thật ra người đã làm gì?

Lâm Tứ thuật lại chuyện mình và Giãn Hớn Khôi. Y nghiêm giọng nói:

- Lão ca ca biết rồi đó. Không dùng thủ đoạn với Giãn Hớn Khôi thì không được rồi.

Chống tay lên mặt bàn, lão Đại từ từ đứng lên:

- Lão ca ca biết Giãn đại nhân thường ở đâu. Nhưng khi gặp y rồi, lão đệ sẽ làm gì?

Lâm Tứ bưng chén rượu dốc vào miệng mình. Y chậm rãi nói:

- Lão ca ca nên đứng ngoài cuộc. Không nên chen vào chuyện này. Một khi Giãn Hớn Khôi biết ca ca có quan hệ với Lâm đệ thì y sẽ chẳng bỏ qua cho lão ca ca đâu.

- Thế lão ca ca giúp gì được cho đệ?

Lâm Tứ đứng lên:

- Mỗi người đều có một cái tật... Lão ca ca tất biết cái tật của Giãn Hớn Khôi?

- Tật của gã thì lão ca ca không biết thật đó, nhưng y chẳng bao giờ bỏ một ngày không đến kỹ lâu Thiên Hương.

- Kỹ lâu Thiên Hương?

Lão Đại nhổ tiếp một sợi râu dưới cằm mình. Lão xe sợi râu đó trên hai ngón tay từ tốn nói:

- Phàm Giãn đại nhân đến kỹ lâu thì vì cái gì người đã biết, nhưng lão ca ca của người còn biết hơn người một chuyện nữa.

- Ca ca biết chuyện gì?

- Giãn đại nhân chính là chủ nhân của tòa kỹ lâu đó. Còn ả Ma ma Thiên Bích Hường chính là ái thiếp của Giãn đại nhân. Hớn Khôi đến kỹ lâu Thiên Hương chỉ vì Thiên Bích Hường mà thôi.

Lâm Tứ ôm quyền:

- Kính lão ca ca.

Y xá một cái.

Lão Đại tròn mắt nhìn Lâm Tứ:

- Hê... Người đi ngay à...? Không ở lại uống cạn với lão ca ca của người vò rượu này sao?

- Khi nào đại sự chu toàn, Lâm đệ sẽ quay lại uống với lão ca ca.

Lâm Tứ vừa nói vừa quay bước đi nhanh ra cửa. Lão Đại cứ trố mắt nhìn lẩm bẩm:

- Đến gặp lão ca ca, người chỉ muốn được việc cho người mà chẳng nghĩ gì đến lão ca ca của người cả.

Lão hừ nhạt một tiếng, đóng nắp vò rượu bằng sành lại.

Lâm Tứ nhìn lại lão Đại nói:

- Lần sau đệ sẽ đến đối ẩm với lão ca ca.
- Uống như thế thì người đừng có đến nữa.

Lão hằm hừ nhìn Lâm Tứ.

Mặc nhiên với cái nhìn của lão Đại, Lâm Tứ lén bước bỏ ra ngoài. Y đi thẳng đến tòa kỹ lâu Thiên Hương.

Khi đến tòa kỹ lâu Thiên Hương, Lâm Tứ mới biết được cái bề thế của Giã Hớn Khôi chẳng tầm thường chút nào. Thiên Hương Lầu tọa lạc ngay giữa trung tâm kinh thành, chiếm một phạm vi trên trăm trượng vuông, được kiến tạo liên hoàn bằng những dãy nhà có bao lớn, cùng mái vòm chạm trổ hoa văn tinh xảo. Trên bao lớn của Thiên Hương Lầu, lố nhố những nàng kỹ nữ, với trang phục đủ màu sắc, luôn vẫy tay ngoắc những khách qua đường.

Do trời đêm, Lâm Tứ tránh được sự nhận diện của mọi người. Y suy nghĩ một lúc rồi quyết định vào kỹ lâu. Nhưng vừa mới dậm bước thì thấy một chiếc kiệu từ xa do tám gã phu khiêng đến. Chiếc kiệu dừng lại trước cửa Thiên Hương Lầu. Rèm hông được vén lên, rồi lại đi tiếp.

Lâm Tứ như thể có linh cảm chiếc kiệu kia và Thiên Hương Lầu có mối quan hệ mật thiết, liền lần bước theo sau chiếc kiệu đó. Chiếc kiệu do bốn phu khiêng đi vòng qua một con hẻm đến ngõ hậu của Thiên Hương Lầu.

Bốn phu kiệu dừng bước. Cánh cổng hé mở. Rèm kiệu được vén lên. Bước ra khỏi kiệu là một người có dáng bệ vệ, vận quan bào. Người đó như thể quá quen với tòa kỹ lâu Thiên Hương, đi thẳng vào trong qua cửa hậu.

Không thể vào cửa chính, Lâm Tứ phải giở đến ngón nghề đạo chích mà tự bản thân y đã có sẵn từ lúc cha sinh mẹ đẻ. Đối với Lâm Tứ bóng đêm là bạn đồng hành với gã, nên đột nhập vào Thiên Hương Lầu đối với y còn dễ hơn trở bàn tay. Y theo dấu vị đại nhân kia mà tuyệt nhiên chẳng để lại một tiếng động nào hay một dấu tích gì.

Vị đại nhân vận quan bào vừa bước vào gian biệt phòng. Cửa biệt phòng hé mở, lão liền lén ngay vào. Lâm Tứ điểm mũi giày thoát lên mái nhà.

Y trở nóc nhìn xuống.

Trong biệt phòng, Giã Hớn Khôi vận bộ quan phục Cơ Mật Viện bước ra nghinh đón vị quan nhân đó. Y ôm quyền khúm núm nói:

- Thiên Tuế gia quang lâm.

Thiên Tuế nhìn Giã Hồn Khôi cất tiếng eo éo:

- Lần sau bốn Thiên Tuế sẽ không đến đây nữa đâu. Nơi này bốn Thiên Tuế không thích.

Giã Hồn Khôi khúm núm nói:

- Nếu Thiên Tuế gia không thích thì hạ quan sẽ chọn địa điểm khác.

Thiên Tuế gật đầu. Giã Hồn Khôi chỉ bàn đại yến đã được bày sẵn:

- Mời Thiên Tuế gia.

Y đơn đả với tất cả sự nhún nhường của mình. Bất giác Giã Hồn Khôi sụp một bên chân, buột miệng thốt:

- Ui cha...

Thiên Tuế gia nhìn gã:

- Người bị sao vậy?

- Da... Hạ quan chẳng sao cả... Chẳng qua đầu gối của hạ quan bị trở trời đấy thôi.

Thiên Tuế hừ nhạt một tiếng:

- Đừng giấu bốn Thiên Tuế... Chuyện của người tại Hàm Đan, bốn Thiên Tuế biết cả rồi.

Thiên Tuế vừa nói vừa ngồi xuống. Giã Hồn Khôi vội vã chuốc rượu vào chiếc chén ngọc. Y bung rượu mời Thiên Tuế:

- Mời Thiên Tuế gia.

Đón lấy chén rượu, Thiên Tuế nói:

- Bốn Thiên Tuế đến gặp người lần này có chuyện trọng đại, không muốn người thất bại lần nữa.

Giã Hồn Khôi khúm núm nói:

- Hạ quan rất mong được Thiên Tuế gia sai khiến à.

Thiên Tuế nghiêm giọng nói:

[Mất trang 134 đến 135]

- Nếu thất bại Hồn Khôi sẽ tự sát trước mặt Thiên Tuế gia.

- Người phải nhớ lời mình nói đó.

Tất cả sự đối đáp của hai người đều không qua được thính nhĩ của Lâm Tứ.

Y nghĩ thầm:

"Hắn đây là sự việc rất hệ trọng mà Giang huynh đã đoán trước rồi."

Thiên Tuế chấp tay sau lưng chậm rãi bước ra cửa. Lão vừa đi vừa nói:

- Hoàng thượng đang lâm bệnh nặng... Đây là cơ hội... Chỉ có cơ hội này thôi.

Thiên Tuế nói xong, tự mở cửa bước thẳng ra ngoài, Giãn Hồn Khôi tiến y ra đến ngoài cửa hậu, nhân cơ hội đó, Lâm Tứ lén ngay vào phòng. Y mở niêm phong thư mà chẳng hề để lại dấu tích gì. Lướt mắt đọc qua phong thư của Thiên Tuế gia để lại:

"Phải cướp Đại Quyền Tiên Thiên để ra tiên lệnh hành xử Bát Vương và lão Thừa Tướng."

Lâm Tứ vội niêm lại bức thư kia. Y lén ra ngoài, nép người vào bóng tối thì Giãn Hồn Khôi quay về. Gã bước vào phòng buông tiếng thở dài, rồi đến ngồi lên tràng kỷ. Y xoa hai đầu gối suy nghĩ điều gì đó.

Đứng bên ngoài, Lâm Tứ suy nghĩ một lúc rồi bất ngờ lên giọng nói:

- Thiên Tuế gia quay lại.

Hồn Khôi giật mình. Như thể đã trở thành thói quen, với phản xạ tự nhiên từ trên trường kỷ, y tuột xuống quỳ hẳn xuống nền nhà mà chẳng kịp suy nghĩ gì.

Y dập đầu xuống sàn gạch:

- Thiên Tuế gia vạn tuế.

Lâm Tứ bước vào. Y chớp thấy tấm Kim bài Thiên Tuế, thuận tay chộp ngay lấy.

Khi Giãn Hồn Khôi ngẩng lên nhận ra Lâm Tứ, y đứng sững lên:

- Lại là người à?

- Người không nghinh bái bốn sứ của Thiên Tuế gia à?

Giãn Hồn Khôi đực mặt ra:

- Lâm tiểu tử... Người định giở trò gì đây...? Muốn chết ư?

Giãn Hớn Khôi vừa nói vừa toan dựng chưởng đánh Lâm Tứ. Nhưng Lâm Tứ kịp chìa tấm Kim bài Thiên Tuế đến trước mặt Giãn Hớn Khôi:

- Người thấy gì rồi chứ...? Hừ còn dám bốn cột với sứ giả của Thiên Tuế gia hay không?

Hớn Khôi thấy tấm Kim bài của Thiên Tuế trên tay Lâm Tứ càng ngơ ngẩn hơn. Y giật mình khi sức nhớ lại tấm Kim bài của Thiên Tuế vừa trao cho mình.

Dung diện Hớn Khôi biến sắc. Y rít giọng nói:

- Trả lại tấm Kim bài đó cho ta.

- Kim bài của ta sao người đòi?

- Kim bài đó là của ta.

Lâm Tứ nạt lại:

- Trong tay ta là của ta.

Hớn Khôi nghiêng răng, gắt gỏng nói:

- Lâm Tứ... Chuyện này không thể đùa được.

Lâm Tứ nhìn Hớn Khôi:

- Người biết như thế à...? Người không đùa với Lâm thiếu gia thì Lâm thiếu gia không đùa với người. Tại sao người lại phát lệnh truy nã ta chứ?

Giãn Hớn Khôi buông tiếng thở dài từ tốn nói:

- Nếu người trả lại cho ta tấm Kim bài Thiên Tuế thì ta sẽ thu hồi ngay bố cáo truy nã.

- Người nói nghe hay đó... Nhưng lấy gì cho Lâm thiếu gia tin nào? Hay vừa trao cho người tấm Kim bài này rồi, thì người lại trở mặt. Nhìn bộ mặt của Giãn huynh, ta chẳng thấy có chữ tín hiện trên, hỏi sao Lâm Tứ tin người được nào?

Nghe Lâm Tứ nói, Hớn Khôi càng lúng túng hơn. Lâm Tứ tự đắc nói:

- Xem chừng Lâm thiếu gia đúng là điểm xúi quẩy của người.

Lâm Tứ vừa nói dứt câu thì Chu Tuyết Lan từ ngoài bước vào:

- Lâm công tử là điểm xúi quẩy của Giãn huynh, nhưng Tuyết Lan lại là điểm xúi quẩy cho Lâm công tử đây.

Lâm Tứ tròn mắt nói:

- Ý... Nàng cũng có mặt ở đây nữa à...? Thế là cả ba chúng ta cùng hội ngộ.

Lâm Tứ quệt mũi:

- Có nàng ở đây thì ta và Giản huynh đây dễ phân xử biết chừng nào.

Tuyết Lan mỉm cười nói:

- Lâm huynh định phân xử gì nào?

- Thì còn phân xử chuyện gì nữa, ngoài chuyện tình yêu tay ba giữa ba người chúng ta với nhau. Nàng có biết không... Ta là diêm xúi quẩy đối với Giản huynh chẳng qua ta ghen với y đó. Khi ta yêu nàng mà nàng thì lại để tình cho Giản Hồn Khôi, hỏi sao Lâm Tứ này không ghen chứ?

Y suy nghĩ một chút rồi nói tiếp:

- Nhưng ta nghĩ lại rồi... Xem chừng nàng và Giản huynh có duyên nợ hơn, nên Lâm Tứ trở thành kẻ thừa. Mà là kẻ thừa thì phải ra đi trong niềm kiêu hãnh.

Lâm Tứ ôm quyền:

- Cáo từ.

Tuyết Lan cười phá lên:

- Lâm huynh có thể đi được ư?

Tuyết Lan vừa nói vừa bước đến dựng hữu thủ vỗ chưởng vào ngực Lâm Tứ. Thấy chưởng ảnh của nàng, Lâm Tứ không cần né tránh mà dựng chưởng đón thẳng đỡ thẳng. Y vừa dựng chưởng đỡ chưởng ngọc của Tuyết Lan vừa nói:

- Nàng dám đánh ta à?

Lâm Tứ dựng chưởng đỡ thẳng vào ảnh chưởng của Tuyết Lan mà nghĩ thầm:

"Nàng đâu phải là đối thủ của Lâm thiếu gia."

Ý nghĩ kia còn đọng trong đầu Lâm Tứ thì gã mới giật mình khi phát hiện ra chưởng ảnh của mình chẳng hề có lực kinh. Nhưng sự phát hiện đó đã quá trễ rồi.

"Bình..."

Lâm Tứ bị nhắc bổng lên khỏi sàn gạch quảng về sau và lưng vào vách biệt phòng, rồi rơi xuống đất như một quả mít chín rụng. Y nằm duỗi dài trên mặt đất với cơ thể ê ẩm.

Lâm Tứ lắc đầu buột miệng nói:

- Sao như vậy được nhỉ...?

Tuyết Lan bước đến trước mặt Lâm Tứ:

- Lâm công tử bây giờ rất ư là vô dụng, bởi vì công tử đã trúng Vô Ảnh Chi Độc của Tuyết Lan rồi.

- Hèn chi...

Lâm Tứ quệt mũi. Thấy ống tay áo mình đẫm máu đỏ, y nhìn lên Tuyết Lan.

- Nàng tàn nhẫn quá, chẳng ta chảy máu mũi mà chẳng một chút gì xúc động.

Giãn Hớn Khôi bước đến gần giọng nói với Tuyết Lan:

- Chu muội... Giết hẩn đi...

Lâm Tứ nhìn Hớn Khôi:

- Hề... Giãn huynh định lợi dụng tình huống bất lợi của ta mà đoạt Tuyết Lan của Lâm Tứ à...? Như vậy đâu phải là anh hùng trượng phu.

Tuyết Lan cau mày:

- Lâm công tử đâu có tình với Tuyết Lan mà nói câu đó chứ?

Lâm Tứ hít mũi, rồi lại quệt:

- Cũng chỉ vì cái gã Giãn huynh của nàng mà Lâm thiếu gia không để tình với nàng đó. Nếu như nàng giết gã thì ta sẽ trao ngay tình của ta cho nàng.

Giãn Hớn Khôi trừng mắt thét lên:

- Người đừng có xảo ngôn hồ đồ... Tuyết Lan đã là người tình của Giãn mỗ rồi, người biết không?

Lâm Tứ xụ mặt xuống:

- Thế thì số của Lâm Tứ này đã hết.

Giãn Hớn Khôi nghe Lâm Tứ nói câu này, đắc ý cười lên khàn khàn:

- Người biết thì đã quá muộn rồi. Mặc dù ta cũng trúng độc Vô Ảnh như người, nhưng ta có thể giết người, còn người thì chẳng làm gì được ta cả. Lâm Tứ ơi... Ngày này năm sau là ngày giỗ của người.

Giãn Hớn Khôi cúi xuống rút ngọn trủy thủ trong ống giày Lâm Tứ. Y vung ngọn trủy thủ thì Lâm Tứ thét lớn:

- Khoan đã...

Giãn Hớn Khôi nói:

- Người muốn van xin Giãn mỗ điều gì nào?
- Lâm Tứ thì chưa hề biết van xin mà chỉ muốn trao đổi thôi.
- Người chẳng có gì để trao đổi với Giãn mỗ cả.

Đôi chân mày của Lâm Tứ nhướng lên, nụ cười mỉm duyên dáng lại hiện ra trên hai cánh môi của gã. Chính nụ cười đó đập vào mắt Tuyết Lan buộc nàng phải suy nghĩ:

"Bất cứ ai đứng trước cái chết cũng đều sợ hãi nhưng Lâm Tứ thì không. Y có vẻ rất thờ ơ trước cái chết, thậm chí nhìn y như chết đối với y là sự giải thoát."

Lâm Tứ nhìn lại Tuyết Lan trong khi nàng còn suy nghĩ mông lung.

- Chắc hẳn Chu cô nương chẳng muốn Lâm Tứ chết ngọt như vậy, và Lâm Tứ cũng chưa đòi xong nợ cô nương mà chết thì tức tuổi lẫn đó.
- Lâm công tử thiếu nợ Tuyết Lan chứ làm gì Tuyết Lan thiếu nợ Lâm công tử?
- Rồi Lâm Tứ sẽ nói phần nợ nàng thiếu Lâm Tứ cho nàng biết sau.

Y nhìn lại Giãn Hớn Khôi:

- Giãn Hớn Khôi... Nếu như Lâm thiếu gia chết bởi tay người thì ta sẽ hủy luôn cả tấm Kim bài trong tay ta đó.

Hớn Khôi nhìn lại tay Lâm Tứ, thấy tấm Kim bài nằm gọn trong tay gã.

Lâm Tứ cười khẩy nói:

- Trước khi chết... Lâm thiếu gia thừa sức tấm Kim bài này đó. Người tin không... Để ta hủy cho người thấy nhé.

Lâm Tứ nói dứt câu vung tay qua khỏi đầu toan đập xuống. Hớn Khôi hốt hoảng nói:

- Dừng tay...

Lâm Tứ cười mỉm:

- Lâm thiếu gia có món để trao đổi với Cơ Mật Sứ Giãn Hớn Khôi rồi đó.

Hớn Khôi nhìn lăm lăm Lâm Tứ:

- Lâm tiểu tử... Người muốn trao đổi gì?
- Lâm Tứ trả lại tấm Kim bài cho người nhưng người phải hứa với ta một điều.
- Người nói đi.

- Lâm Tứ chỉ chết dưới tay Chu Tuyết Lan mà thôi.

Giãn Hớn Khôi bật cười:

- Không ngờ Lâm Tứ tiểu tử lại đa tình như vậy. Người có biết Tuyết Lan muội

[Mất trang 150 – 151]

Y nhìn lại Tuyết Lan:

- Hẳn Tuyết Lan cô nương biết Thiên Bích Hường ái thiếp của Giãn huynh chứ?

Hai cánh môi mọng của Tuyết Lan bậm lại. Nàng buông tiếng thở dài quay lại Giãn Hớn Khôi:

- Giãn huynh...

Hớn Khôi nhìn Tuyết Lan. Tuyết Lan khẽ gật đầu. Hớn Khôi như thể hiểu ẩn ý của Tuyết Lan, liền lườm Lâm Tứ. Gã gắt giọng nói:

- Năm sau Giãn mỗ sẽ cúng tế cho người.

Lâm Tứ ôm quyền:

- Đa tạ... Đa tạ, nhưng Lâm Tứ muốn biết huynh định cúng tế gì cho oan hồn của Lâm Tứ đây.

Nghe Lâm Tứ hỏi, cau mày Hớn Khôi bực bội nói:

- Thì có khác gì những kẻ tầm thường cúng đầu.

Lâm Tứ lắc đầu:

- Thế thì Giãn huynh đừng cúng.

Hớn Khôi cau gắt gằn giọng hỏi:

- Thế thì người muốn ta cúng gì cho người nào?

Nhìn thẳng vào mặt Giãn Hớn Khôi, Lâm Tứ nói:

- Chỉ cần huynh cúng vị ái thiếp Thiên Bích Hường cho đệ là được rồi.

[Mất vài đoạn...]

- Tại sao nàng không giết quách ta ở Thiên Hương Lầu mà lại mang đến ngôi cổ miếu hoang này?

- Tuyết Lan không muốn người chết trong Thiên Hương Lầu.

- Bởi vì Thiên Hương Lầu có Thiên Bích Hường?

Tuyết Lan gật đầu:

- Đúng.

- Nàng ghen với Bích Hường?

Tuyết Lan lắc đầu:

- Tuyết Lan không ghen mà hận nam nhân thì đúng hơn.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Lâm Tứ day nghiêng nói:

- Người xem thường ta và xúc phạm ta... Còn Giãn Hồn Khôi thì lừa Chu Tuyết Lan này.

Lâm Tứ lắc đầu:

- Nàng hiểu lầm Lâm Tứ rồi... Lâm Tứ nào dám xem thường nàng.

- Thế tại trấn Hàn Châu, người đã làm gì với Tuyết Lan nào?

Lâm Tứ cười nhạt rồi nói:

- Chuyện đó mà xem thường ư...? Lâm Tứ đang định đòi nợ nàng, rồi nàng muốn hành xử ta thế nào cũng được.

Tuyết Lan vươn trảo thộp đến yết hầu Lâm Tứ. Nàng khe khẽ nói:

- Tuyết Lan chẳng có nợ gì Lâm công tử cả... Mà chỉ có Lâm Tứ nợ Tuyết Lan thôi.

Lâm Tứ nhăn mặt. Y ngập ngừng nói:

- Đây... Đây... Nàng buông trảo ra khỏi yết hầu ta đi... Tức giận quá, lỡ tay giết chết ta, thì mãi mãi nàng chẳng trả nợ được.

Y buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Ta sẽ biến thành oan hồn lẻo đẹo theo chân nàng mà đòi nợ đó.

Tuyết Lan nghiêng răng, nhìn Lâm Tứ:

- Người nói đi... Ta nợ gì người nào?

Lâm Tứ miễn cưỡng nói:

- Nàng rút tay lại đi... Ta sẽ nói.

Rút tay lại, Tuyết Lan nhìn Lâm Tứ:

- Ta muốn nghe tất cả những gì người suy nghĩ về ta trước khi ta hành xử người.

Lâm Tứ quệt mũi chậm rãi nói:

- Ta nói ra nàng đừng giận nhé.

- Đẳng nào thì ta cũng sẽ giết người nên chẳng bao giờ giận người sắp chết.

Lâm Tứ rít một luồng chân ngươi căng phồng lồng ngực rồi chậm rãi cất tiếng thật ôn nhu:

- Nàng nợ Lâm Tứ một nộ hôn.

Tuyết Lan tròn mắt:

- Người nói xàm.

Lâm Tứ lắc đầu:

- Ta không xàm ngôn đâu.

- Nộ hôn nào?

Tuyết Lan thốt ra câu hỏi đó mà đôi lưỡng quyền ửng hồng e lệ. Nét e lệ thẹn thùng của nàng đập ngay vào mắt Lâm Tứ. Gã buông tiếng thở dài từ tốn nói:

- Nộ hôn mà ta đã hôn nàng tại Hàn Châu đó.

Tuyết Lan lắc đầu:

- Người lợi dụng lúc ta bị điểm huyết rồi hôn ta... Nộ hôn đó đâu phải là nợ.

- Nàng nói vậy là tự dối lòng mình rồi. Nàng nhớ không... Mặc dù nàng bị ta điểm huyết, nhưng khi ta hôn nàng thì nàng nhắm mắt lại. Phải chăng nàng nhắm mắt là để tận hưởng nộ hôn của ta? Đã hưởng thụ thì chẳng phải là nợ sao?

Nghe Lâm Tứ nói mà sắc hoa của Tuyết Lan đỏ bừng. Nàng nhìn gã miễn cưỡng nói:

- Cứ cho đó là món nợ ta thiếu người... Thế người... Người đòi lại bằng cách nào?

Lâm Tứ mỉm cười. Nụ cười của gã đập ngay vào mắt Tuyết Lan. Bất giác trong lòng nàng nao nao một cảm giác lạ kì.

Lâm Tứ nói:

- Nàng nợ ta một nộ hôn thì tất nhiên ta phải đòi lại nộ hôn đó rồi, chứ ta đòi lại cái gì bây giờ?

- Lâm Tứ... Thế nộ hôn kia đổi lại mạng sống cho người... Người chịu không?

Những tưởng đâu trong tình huống này Lâm Tứ sẽ gật đầu. Lời nói của Tuyết Lan thốt ra chẳng khác nào mở cho Lâm Tứ một sinh lộ để tồn vong, nhưng thật lạ lùng, Lâm Tứ lại lắc đầu khoát tay:

- Không không... Nàng thiếu ta cái gì thì ta đòi cái nấy chứ không đòi cái gì khác.

Mặt Tuyết Lan đành lại:

- Lâm Tứ... Người nên biết một điều rằng, sau khi người được ta trả nợ thì mạng người sẽ mất đó... Người tin vào điều đó không?

- Tất nhiên là phải tin rồi...

- Người chẳng quý cái mạng của mình à?

- Ai nói Lâm Tứ không quý mạng của mình đấy...? Tại hạ chỉ có một cái mạng thôi, làm gì có cái mạng thứ hai chứ? Cái gì ít thì phải quý rồi, huống chi chỉ có mỗi một cái mạng.

- Thế sao người không giữ lại cái mạng đó mà lại đòi Tuyết Lan trả mỗi một nộ hôn?

- À điều đó thì Lâm Tứ có suy nghĩ đấy.

- Người suy nghĩ gì nào?

Lâm Tứ nhún vai:

- Người ta thiếu mình cái gì thì chỉ đòi người ta cái nấy, chứ đòi cái khác, kéo lại đòi quá không chừng mình thiếu nợ ngược lại người. Làm ma mà thiếu nợ trần gian thì khó siêu thoát lắm.

- Người chấp nhận chết chỉ đòi lại nộ hôn thôi sao?

- Chết thì ai cũng có số cả, nhưng nợ thì chẳng có số có phần. Ý của Lâm Tứ là như vậy.

Tuyết Lan buông tiếng thở dài:

- Được rồi... Tuyết Lan sẽ trả nợ cho ngươi, nhưng trước khi trả nợ, Tuyết Lan muốn hỏi ngươi vài điều.

Lâm Tứ gật đầu:

- Nàng cứ hỏi... Kể sắp chết thì lúc nào cũng rất thành thật.
- Ta và ngươi đến kia ngồi đi.
- Ta cứ ngỡ đâu nàng không biết mỗi chân chứ?

Tuyết Lan lườm Lâm Tứ. Y điểm nụ cười mỉm nhìn trả lại nàng. Hai người bước đến ngồi trước bệ thờ Thần Hoàng. Tuyết Lan từ tốn hỏi:

- Tại Thiên Hương Lầu, sao ngươi lại thốt ra những lời khiếm nhã với ta trước mặt Thiên Bích Hường?

Lâm Tứ cau mày hỏi ngược lại Tuyết Lan:

- Thế nào là khiếm nhã?

Mặt Tuyết Lan đỏ gấc. Nàng ngập ngừng trả lời hần:

- Ngươi đã nói trước mặt Thiên Bích Hường, Tuyết Lan là nương tử của ngươi... Còn Giãn huynh...

Lâm Tứ khoát tay:

- Đó không phải là những lời khiếm nhã... Thật ra chỉ muốn bình vực cho nàng. Nếu như ta nói sự thật mối quan hệ giữa nàng với Giãn Hớn Khôi... Đúng như gã nói với Lâm Tứ thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Buông một tiếng thở dài, Lâm Tứ nghiêm giọng nói:

- Thái độ và hành vi của nàng tại Thiên Hương Lầu đã cho ta biết một điều...

Tuyết Lan nhìn lại Lâm Tứ:

- Ngươi biết gì?

Lâm Tứ nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Nàng không phải là đối thủ của Thiên Bích Hường. Nếu như Lâm Tứ không muốn nói Bích Hường có thể muốn lấy mạng nàng lúc nào cũng được. Chính vì lẽ đó mà nàng phải nhẫn nhục.

Tuyết Lan cúi đầu nhìn xuống:

- Ngươi nói đúng... Bích Hường chính là... chính là người truyền thụ võ công cho Tuyết Lan.

- Tính cách của nàng không thể nhẫn nhục, nhưng trước mặt Bích Hường nàng phải chịu đựng... và không dám thốt nửa lời. Thế thì những lời nói của Lâm Tứ bình vực nàng hay khiếm nhã với nàng?

Tuyết Lan buông tiếng thở dài:

- Trước đây ta cũng có thâm yêu Giãn Hớn Khôi khi gã bị trúng độc đến Đường Môn. Và Giãn Hớn Khôi cũng có tình với Tuyết Lan.

Lâm Tứ cướp lời nàng:

- Thiên Bích Hường đã cướp Giãn Hớn Khôi của nàng.

- Cướp hay không thì Tuyết Lan không biết... Nhưng Hớn Khôi đã thành thân với tỷ tỷ... Bích Hường theo Giãn Hớn Khôi về kinh thành, còn Tuyết Lan phải ở lại Đường Môn...

- Tại sao nàng trở thành Án Sát Tử?

Đôi chân mày lá liễu của Lâm Tứ chau lại. Buông một tiếng thở dài, Tuyết Lan nói tiếp:

- Ta muốn trả hận cho mẫu thân.

- Cuối cùng vẫn là chữ hận.

Lâm Tứ nhìn sang Tuyết Lan:

- Nàng có nghĩ Giãn Hớn Khôi bình vực nàng không?

- Không... Chính vì lẽ đó mà Tuyết Lan mới đưa người đến ngôi cổ miếu này.

Lâm Tứ cười khẩy:

- Để tránh sự phẫn nộ của Thiên Bích Hường?

- Có lẽ vậy.

Lâm Tứ đứng lên:

- Nàng còn muốn hỏi gì nữa không?

- Còn.

Lâm Tứ quay lại nhìn nàng.

- Tại sao người lại xem thường Chu Tuyết Lan?

Mặt Lâm Tứ sa sầm:

- Ta xem thường nàng?

Y lắc đầu:

- Ta nào có xem thường nàng.
- Người không xem thường ta ư?

Lâm Tứ gật đầu:

- Tất nhiên rồi... Ta chẳng có lý do gì để xem thường nàng cả.
- Thế người giải thích ra sao hành động của người đối xử với ta tại Hàn Chân?

Lâm Tứ cười mỉm hỏi Tuyết Lan:

- Hành động nào?

Mặt nàng đỏ gấc. Bất chợt Tuyết Lan đứng bất dậy, đặt mũi dao vào Chấn Tâm tử huyết của Lâm Tứ.

- Người giả vờ không biết đấy à?
- Ta muốn biết hành động nào thôi. Kẻo nói không đúng nàng lại cho ta xem thường thì khổ cho Lâm Tứ này.
- Hành động tại kỹ viện. Người đã... đã điểm huyết ta trong hoàn cảnh lỏa lồ... Rồi người bốn cột... ta nữa... Đó không phải là xem thường sao?
- Thế thì oan cho Lâm Tứ quá.
- Tuyết Lan nghĩ oan cho người sao?
- Tất nhiên rồi. Thứ nhất, Lâm Tứ không tự cởi bỏ trang phục của nàng. Mà tự nàng thoát y.

Câu nói này khiến cho dung diện Tuyết Lan ửng hồng đỏ gấc như quả đến thời kỳ chín mọng.

Mũi trủy thủ nhích tới một chút, điểm vào da Lâm Tứ.

- Người bốn cột ta trong khi ta nằm bất động trên tràng kỷ.

Lâm Tứ lắc đầu:

- Tuyết Lan... Nàng hiểu sai về Lâm Tứ rồi.
- Tuyết Lan hiểu sai ư...? Chẳng lẽ Tuyết Lan phải nghĩ hành động và lối cư xử của người là vì ta?

Lâm Tứ thản nhiên gật đầu:

- Đúng là ta vì nàng đó.

- Hành động đó là đúng hay sự khinh miệt mà người muốn giáng lên đầu Tuyết Lan này?

Lâm Tứ lắc đầu:

- Nàng nghe ta nói đây.

- Tuyết Lan đang nghe người nói... Thậm chí còn muốn nuốt những lời xảo ngôn của người vào tâm mình nữa.

- Nàng muốn nghĩ sao cũng được, nhưng trước hết phải nghe Lâm Tứ nói cái đã. Ta không phải giảo ngôn với nàng để cầu được sính tôn đầu. Đến với cái chết thì ai cũng có phần có mạng mà.

Tuyết Lan nhìn Lâm Tứ. Nụ cười duyên lại hiện ra trên hai cánh môi mỏng của Lâm Tứ. Nụ cười mà nàng đã từng nhớ đến nó. Nụ cười đã từng in đậm vào tâm trí nàng.

Lâm Tứ từ tốn nói:

- Nàng là một đóa hoa tuyệt đẹp... Ta phải thừa nhận điều đó. Một khi đóa hoa tuyệt đẹp trong tầm tay nam nhân thì bất cứ gã nam nhân nào cũng muốn chiếm hữu bằng tất cả dục vọng mà có thể khiến đóa hoa kia sớm lụi tàn.

Lắc đầu, Lâm Tứ nói:

- Lâm Tứ không muốn đóa hoa Tuyết Lan sớm lụi tàn trong tâm tưởng mình, nên không chiếm hữu mà chỉ muốn chiêm ngưỡng vẻ đẹp của đóa hoa Tuyết Lan mà thôi.

- Điều người nói ra không phải là tội... Nhưng người...

Lâm Tứ cướp lời nàng:

- Nhưng vì Lâm Tứ đưa hai ả kỹ nữ kia vào biệt phòng chứ gì?

- Đúng... Người còn bốn cột ta nữa.

- Bốn cột thì không... Thứ nhất... Lâm Tứ là một gã nam nhân bình thường nên phải tìm cách nào đó nén dục tình của mình lại chứ? Kẻo không Lâm Tứ khó mà kềm chế trước thể pháp tuyệt đẹp của nàng. Thứ hai...

Lâm Tứ ngập ngừng. Tuyết Lan nghiêm giọng cướp lời Lâm Tứ:

- Thứ hai là gì?

- Nàng là Án Sát Tử của Tiên Thiên Giáo. Còn Lâm Tứ là đối tượng của Tiên Thiên Giáo.

- Tại sao người lại muốn trở thành kẻ chống đối Tiên Thiên Giáo?

Lâm Tứ nhún vai:

- Bản thân Lâm Tứ cũng không biết từ lúc nào mình trở thành đối trọng của Tiên Thiên. Lâm Tứ chỉ biết một điều, mình đang đi đúng theo lý trí và trái tim mình. Chỉ có thể thôi.

- Người đúng là một kẻ kỳ quái, và đầy những bí ẩn khiến người khác phải tò mò.

Lâm Tứ nhìn Tuyết Lan:

- Nàng còn hỏi gì nữa không?

- Người đã muốn Tuyết Lan trả nợ.

- Tất cả mọi chuyện trên đời cũng phải có điểm kết thúc. Nếu như hôm nay không kết thúc ở đây thì ngày mai, hoặc một ngày nào đó trong cuộc đời của Lâm Tứ.

Lâm Tứ nói dứt câu nắm tay Tuyết Lan:

- Nàng trả nợ cho ta chứ?

Tuyết Lan ngần ngừ:

- Không biết Tuyết Lan có nên trả nợ cho Lâm Tứ hay không, hay nên giữ món nợ đó.

- Nàng không trả nợ cho ta thì khi ta biến thành ma sẽ bám nàng mãi đấy. Bấy giờ nàng có muốn trả cũng không được.

Mặt Tuyết Lan phảng phất nét hoan hỉ. Nàng nhỏ giọng nói:

- Được... Ít ra thì ta cũng không sợ người và ngược lại Lâm Tứ cũng chẳng sợ gì Tuyết Lan.

Nàng đặt ngọn trủy thủ xuống bệ thờ Thần Hoàng. Hai người đứng trước bệ thờ Thần Hoàng mà không còn nghĩ đến sự linh thiêng nữa nơi cổ miếu, ngược lại Tuyết Lan nghĩ thầm:

"Thần thánh linh thiêng minh chứng cho nụ hôn của Tuyết Lan với Lâm Tứ."

Lâm Tứ vòng tay qua tiểu yêu Tuyết Lan từ từ kéo vào sát mình. Hai mi mắt nàng khép hờ, mặt ngẩng lên cùng với đóa hoa hàm tiếu hé mở chờ đợi.

Lâm Tứ từ từ cúi xuống đặt môi mình áp vào môi nàng. Khi môi Lâm Tứ chạm vào môi Tuyết Lan, thì nàng cảm thấy mình như thể muốn tan ra trong vòng

tay của gã. Nụ hôn của Lâm Tứ không ngẫu nhiên, không xâm hại mà như cánh bướm ướm tình mơn trớn đôi môi mọng đỏ mời gọi của nàng. Cứ như thế Tuyết Lan chẳng làm chủ được nữa. Vòng tay của Tuyết Lan bất giác ôm cứng lấy cổ Lâm Tứ. Nàng ngẫu nhiên đáp trả lại nụ hôn của họ Lâm.

Tuyết Lan bỗng rên khi Lâm Tứ nhẹ cắn vào đầu lưỡi của nàng. Cảm giác chơi vơi ập xuống Tuyết Lan khiến cho thể pháp chỉ chục buông thả trong tay Lâm Tứ. Nàng cố gắng lắm mới đủ nghị lực để không buông trôi mình.

Nhưng rồi Lâm Tứ đã buông nàng ra khiến cho Tuyết Lan hụt hẫng, khi mất đi cảm giác bình bồng mà gã mang đến.

Tuyết Lan thơ thẩn nhìn Lâm Tứ nói:

- Đủ rồi sao?

Lâm Tứ gật đầu:

- Giờ là lúc Lâm Tứ đón nhận cái chết từ tay nàng.

Tuyết Lan lắc đầu:

- Không...

Nàng ôm ghì lấy Lâm Tứ thều thào nói:

- Chàng là kẻ gieo tình ác độc nhất trên đời này.

Tuyết Lan vừa khóc vừa vụt bỏ chạy ra ngoài cổng miếu. Lâm Tứ không đuổi theo nàng mà đứng như pho tượng trước bệ thờ Thần Hoàng. Tuyết Lan mất hút này trong tầm mắt của Lâm Tứ.

Khẽ lắc đầu, Lâm Tứ nhỏ giọng nói:

- Mong nàng hiểu cho Lâm Tứ này.

Lâm Tứ từ từ rảo bước tiến ra cửa cổng miếu. Đặt tay lên cây cột, Lâm Tứ vận công ấn bản thủ mình vào chân cột bằng gỗ lim đã lên nước bóng. Khi Lâm Tứ rút tay lại, dấu bản thủ sâu đến hai đốt tay để lại dấu tích trên thân cột.

- Ta sẽ không bao giờ quên được nụ hôn giải độc công của nàng. Không bao giờ.

Lâm Tứ nhìn lên bầu trời đầy ánh sao đêm. Chẳng biết y nghĩ gì lại buông một tiếng thở dài rồi chậm rãi rảo bước xuống những bậc tam cấp.

Y đầu biết được trong bóng tối gần đó, Tuyết Lan đang ẩn mình dỗi dôi mắt ràn rụa lệ nhìn theo những bước chân của Lâm Tứ, mà thỉnh thoảng con tim lại nhói đau.

Khi Lâm Tứ mất dạng rồi, nàng mới nhẩm nói:

- Chừng nào Tuyết Lan mới gặp lại người...? Tại sao số phận không sớm đưa Tuyết Lan đến với huynh sớm hơn chứ...? Giờ thì cho dù sông Ngân Hà có gọi rửa, Tuyết Lan cũng không thể trong sạch để trao cho huynh.

Nàng bật khóc thổn thức. Quay lại cửa cổ miếu, Tuyết Lan thấy dấu ấn thủ trên thân cột. Nàng đưa tay vuốt ve mơn trớn dấu ấn thủ mà Lâm Tứ để lại như thể đang mơn trớn người tình của mình.

Tuyết Lan vừa vuốt ve dấu ấn thủ vừa nói:

- Lâm Tứ... Phải chăng Tuyết Lan đã yêu người...? Phải chăng đây là tình yêu...?

Nàng bật khóc khi biết mình đã yêu, nhưng tình yêu chẳng bao giờ được trọn vẹn.

Tuyết Lan còn đang để tâm tưởng của mình trôi vào sự miên man hoang tưởng để nghĩ về Lâm Tứ thì những ánh đuốc xuất hiện. Nàng vội lẩn mình vào cổ miếu.

Hơn hai mươi gã công sai Đông Xưởng xuất hiện bao vây cổ miếu. Gã Giáo đầu chỉ cổ miếu:

- Xông vào...

Tuyết Lan nghe tiếng gã Giáo đầu quát như vậy liền bước ra. Nàng nhìn gã Giáo đầu:

- Các người tìm ai trong cổ miếu này?

Gã Giáo đầu nhìn Tuyết Lan. Y gắt giọng quát:

- Chính ả này. Bắt lấy ả cho ta...

Bọn nha sai đồng loạt xông lên, Tuyết Lan gắt giọng quát:

- Dừng lại...

Bọn nha sai đồng loạt dừng bộ.

Tuyết Lan chậm rãi từ tốn nói:

- Ai lệnh cho các người bắt ta? Đông Xưởng đại nhân Giãn Hớn Khôi sao?

Nàng vừa dứt tiếng thì giọng nói êm ái, nhẹ nhàng từ phía sau bọn nha sai Đông Xưởng cất lên:

- Giãn đại nhân thì không dám ra lệnh bắt người rồi, nhưng ta thì khác Giãn đại nhân.

Thiên Bích Hường từ phía sau bọn công sai bước lên. Bọn công sai đồng loạt ôm quyền xá Bích Hường.

- Nương Nương quang lâm.

Tuyết Lan nhìn Bích Hường. Nàng cũng nhún nhường ôm quyền xá:

- Tuyết Lan tham kiến tỷ tỷ.

Bích Hường trề môi, nhưng vẫn giữ giọng ôn nhu:

- Thiên Bích Hường còn là tỷ tỷ của người à?

- Tỷ tỷ vẫn là tỷ tỷ của Tuyết Lan.

- Người nói thật tâm chứ?

- Tuyết Lan không dám nói ngoa.

Bích Hường cau gắt, đay nghiến nói:

- Ta e lời người không thật rồi. Nếu Bích Hường còn là tỷ tỷ của người thì người không giao tình với Giãn tướng công của ta.

Tuyết Lan lắc đầu:

- Tuyết Lan không có ý chiếm đoạt Giãn huynh của tỷ tỷ.

- Hồn láo... Hồn Khôi đã nói tất cả với ta rồi. Và bây giờ người cũng đừng chối nữa. Bọn nương muốn cảnh cáo người cái tội đã chiếm đoạt Giãn huynh của ta.

Lời còn đọng trên miệng Bích Hường thì song thủ chớp động. Hai mảnh lụa thoát ra từ ống tay áo xiêm y của nàng, tựa như hai con giao long lao bổ đến Tuyết Lan.

Đôi mảnh lụa nhanh ngoài tầm mắt Tuyết Lan, khi nó chụp đến nàng chẳng kịp phản ứng, hứng trọn lấy hai mảnh lụa vào hai bờ vai.

"Bình."

Tuyết Lan bị hất vào trong cổ miếu miệng ứa máu tươi, nhưng Tuyết Lan vẫn chống tay gượng đứng lên. Nàng thở dốc, cắn phần nói:

- Tỷ tỷ đủ rồi đó. Hãy về mà lo giữ tướng công của người. Kẻo có người khác đến cướp đi đấy.

Mặt Bích Hường đành hắt lại khi câu nói của Tuyết Lan đập vào thính nhĩ nàng. Bích Hường day nghiêng nói:

- Bốn nương đang muốn nghe câu nói này của người đây.

Hai mảnh lụa lại chớp động như đôi giao long công thẳng đến Tuyết Lan. Lần này Tuyết Lan điểm mũi hài lướt lên cao ba bộ. Đôi cước pháp như thể đập trên mảnh lụa lướt đến Bích Hường. Ngọc thủ vỗ thẳng xuống Bích Hường hai đạo phách không chưởng uy mãnh.

Bích Hường khẽ xoay nửa vòng, đôi mảnh lụa xoay tròn thành hình tròn ốc hứng lấy hai đạo chưởng kinh của Tuyết Lan.

"Âm..."

Bích Hường lật ngược cổ tay. Đâu hai mảnh lụa như thể uốn cong lại bổ ngược vào sau lưng đối phương.

"Bốp bốp..."

Tuyết Lan bắn đi, rơi bịch xuống sàn cổ miếu, miệng rịn máu tươi ra hai bên mép. Nàng lão đảo đứng lên.

Bích Hường nói:

- Võ công của người do ta truyền thụ thế mà dám đối mặt với ta, đúng là hồ đồ không biết nhìn xa trông rộng.

Bích Hường vừa nói vừa định nhãn nhìn Tuyết Lan:

- Bốn Ma ma chỉ mới cảnh cáo người thôi. Muốn lấy mạng người, ta chẳng phải phí công đâu.

Tuyết Lan đánh giọng nói:

- Muốn giết thì cứ giết đừng nói nhiều.

Nàng vừa nói vừa giữ mạnh hai ống tay áo xiêm y. Từ trong tay áo Tuyết Lan những cuộn độ khí ào ào tuôn ra.

Thiên Bích Hường ngửa mặt cười khanh khách:

- Lại dụng đến độc công...

Nàng vừa nói vừa giữ lỏng đôi mảnh lụa. Từng đạo âm kinh do đôi mảnh lụa tạo thành, cuốn xoáy góp lấy độc khí rồi chụp thẳng đến thể pháp Tuyết Lan như một mảnh lưới bung ra chụp lấy con mồi.

Khi Bích Hường thu đôi mảnh lụa lại thì Tuyết Lan đã ngồi bệt dưới cổ miếu. Sắc diện nhợt nhạt trông thật tội nghiệp. Nàng nhìn Bích Hường bằng ánh mắt uất hận.

Bích Hường cười khẩy rồi nói:

- Tuyết Lan... Giờ thì người biết thân phận của mình rồi chứ?

Tuyết Lan mỉm cười:

- Tỷ tỷ cứ hành xử đi, đừng nói gì nữa... Nhưng Tuyết Lan chỉ muốn nói một điều duy nhất với tỷ tỷ.

- Người muốn nói gì?

- Tuyết Lan chết dưới tay tỷ tỷ không phải chết vì tranh đoạt Giãn Hồn Khôi của tỷ... mà chết vì sự ghen tức của tỷ mà thôi. Cái chết Tuyết Lan chẳng đáng chết chút nào.

Bích Hường khế gật đầu:

- Nếu vậy bốn Ma ma không cho người chết mà muốn người giao tên tiểu tử Lâm Tứ.

- Lâm Tứ đã đi rồi.

- Đi rồi... Tại sao người không sát tử hần?

Tuyết Lan bật cười:

- Là thật... Sao tỷ tỷ lại muốn Tuyết Lan giết tướng công của mình?

- Hần đâu phải là tướng công của người.

- Không... Chàng là tướng công của Tuyết Lan đó.

- Người không thể lừa được ta đâu.

- Đó là sự thật... Cho dù bất cứ chuyện gì xảy ra thì Tuyết Lan vẫn xem Lâm Tứ như tướng công của mình.

Bích Hường chau mày. Nàng còn đang suy nghĩ bởi thái độ cứng rắn của Tuyết Lan thì một đạo cuồng phong mãnh liệt từ phía hậu điện ngói cổ miếu thổi thốc lên. Đạo cuồng phong kia có uy lực khủng khiếp đến độ Bích Hường phải liên tục thổi bộ, và tất cả mọi ánh đuốc của bọn nha sai Đông Xưởng phụt tắt.

Bích Hường biết có sự biến, liền vũ lộng đôi mảnh lụa công thẳng đến Tuyết Lan định kết liễu mạng nàng. Nhưng đôi mảnh lụa của Bích Hường như thể chạm vào bức tường đá bất dộng trở lại khiến cho hổ khẩu của nàng tê buốt.

Giọng nói trầm trầm đầy quyền uy cất lên từ phía Tuyết Lan:

- Không một ai được sát tử các Án Sát Tử của Tiên Thiên.

Giọng nói kia khiến cho Bích Hường chấn động tâm thần. Nàng phải thối bộ liên tục về sau cho đến khi bước hẳn ra khỏi cổ miếu. Khi những ánh đuốc bùng cháy trở lại thì trong cổ miếu chẳng còn Tuyết Lan nữa.

Bích Hường nhắm nói:

- Tiên Thiên Giáo.

- o O o -